

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 Rs 434129 24 Rsž
Tuzla, 21.01.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Asje Razić, kao predsjednika vijeća, Ivane Mott-Bašić i Mihaele Jovanović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice I.O., kći Š. iz Ž., ..., koju zastupaju punomoćnici Amela Pejdaš i Sanela Džanić, advokati iz ZAK Pejdaš & Džanić, iz Tuzle Stupine B8/L6, protiv tuženog Rudnik soli „Tuzla, dd, ulica Tušanjska br. 66, Tuzla, kojeg zastupaju punomoćnici Selma Razić i Gordana Maglovski, advokati u ZAK „Razić & Maglovski“ iz Tuzle, ulica Aleja Alije Izetbegovića br. 20, radi poništenja odluke o razrješenju članova Uprave, v.sp. 10.001,00 KM, odlučujući o žalbi tužene izjavljene putem punomoćnika dana 02.04.2024.godine i lično dana 03.04.2024.godine protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 Rs 434129 22 Rs od 20.03.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 21.01.2025. godine, donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Tužiteljica i tužena se odbijaju sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom, stavom prvim izreke, utvrđeno je da je nezakonita Odluka Nadzornog odbora Rudnika soli "Tuzla" dd Tuzla broj: 01-03/22-3666 od 29.07.2022. godine o razrješenju članova Uprave Rudnika soli "Tuzla" dd Tuzla u dijelu koji se odnosi na razrješenje tužiteljice, te se ista poništava, pa se nalaže tuženoj da tužiteljici uspostavi status Izvršnog direktora za pravne poslove kod tužene po osnovu Odluke o imenovanju broj: 01-03/22-862 od 17.02.2022. godine i Ugovora o ovlaštenjima, odgovornostima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne poslove broj 03/22 od 17.02.2022. godine u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Stavom drugim izreke, obavezna je tužena da tužiteljici isplati iznos od 51.773,50 KM na ime neisplaćenih plata za period od 01.08.2022. godine do 31.10.2023. godine kao dana izrade nalaza i mišljenja vještaka, sa zakonskom zateznom kamatom u iznosu od 3.143,67 KM počev od 26.09.2022. do 11.12.2023. godine kao datuma obračuna kamate u nalazu i mišljenju vještaka ekonomsko-finansijske struke, kao i zakonske

zatezne kamate na iznos od 51.773,50 KM počev od 12.12.2023. godine pa do isplate, u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Stavom trećim izreke, obavezna je tužena da u ime tužiteljice nadležnom FZ PIO/MIO FBiH uplati doprinose za obračunate i neisplaćene plaće, počev od 01.08.2022. godine do 31.10.2023. godine, kao dana izrade nalaza i mišljenja vještaka ekonomsko- finansijske struke, u iznosu od 18.534,41 KM u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Stavom četvrtim, izreke obavezna je tužena da tužiteljici plati troškove postupka u iznosu od 5599,55 KM u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Stavom petim, izreke odbijen je zahtjev tužene kojim je traženo da se tužiteljica obaveže da joj nadoknadi troškove postupka.

Protiv prvostepene presude žali se tužena putem punomoćnika dana 02.04.2024.godine i lično dana 03.04.2024.godine, zbog sva tri razloga propisana odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službene novine FBiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP) i iz razloga navedenih u žalbi predlaže da se žalba usvoji i pobijana presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužiteljice ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, a tužiteljica obaveže na plaćanje troškova parničnog postupka i troškova za sastav žalbe u iznosu od 1.440,00 KM i takse na žalbu po odluci suda.

U odgovoru na žalbu tužiteljica je predložila da se žalba odbije, a tuženi obaveže da tužiteljici naknadi troškove sastava odgovora na žalbe u ukupnom iznosu od 1338,00 KM sa 17% PDV u iznosu od 227,46 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu, u skladu sa odredbom člana 221. ZPP, ovaj sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Predmet ovog postupka jeste zahtjev tužiteljice da se utvrdi da je nezakonita odluka Nadzornog odbora Rudnika soli "Tuzla" dd Tuzla broj: 01-03/22-3666 od 29.07.2022. godine o razrješenju članova Uprave Rudnika soli "Tuzla" dd Tuzla u dijelu koji se odnosi na razrješenje tužiteljice, te da se ista poništi i naloži tuženoj da tužiteljici uspostavi status Izvršnog direktora za pravne poslove kod tužene po osnovu Odluke o imenovanju broj: 01-03/22-862 od 17.02.2022. godine i Ugovora o ovlaštenjima, odgovornostima, pravima i obavezama Izvršnog direktora za pravne poslove broj 03/22 od 17.02.2022. godine, kao i zahtjev za isplatu neisplaćenih plaća i doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje za period od 01.08.2022. godine do 31.10.2023. godine.

Iz stanja spisa i obrazloženja prvostepene presude u relevantnom proizilazi da među strankama nije sporno da je tužiteljica odlukama i to: odluka o imenovanju na dužnost v.d. izvršnih direktora tuženog broj: 01-03/19-4299 od 26.12.2019. godine, Odluka o imenovanju na dužnost v.d.

izvršnih direktora tuženog broj 01-03/20-1368 od 27.03.2020. godine, Odluka o imenovanju na dužnost v.d. izvršnih direktora tuženog broj 01-03/20-4587 od 25.09.2020. godine, Odluka o imenovanju na dužnost v.d. izvršnih direktora tuženog broj 01-03/21-1497 od 26.03.2021. godine, Odluka o imenovanju na dužnost v.d. izvršnih direktora tuženog broj 01-03/21-4887 od 29.09.2021. godine bila imenovana na dužnost VD izvršnog direktora za pravne poslove i to na periode od po 6 mjeseci te su joj mandati svaki put produživani, zadnji put odlukom Nadzornog odbora tužene dana 29.09.2021. godine do okončanja konkursne procedure izbora i imenovanja članova uprave tužene, a najduže na period do 6 mjeseci, a tužena je raspisala konkurs za izbor i imenovanje izvršnih direktora i direktora kod tuženog 06.10.2021. godine.

Nadalje slijedi da nije sporno ni da je nakon provođenja konkursne procedure odlukom Nadzornog odbora tuženog broj 01-03/22-862 od 17.02.2022. godine tužiteljica imenovana za izvršnog direktora za pravne poslove, a istovremeno razrješena sa iste pozicije kao vršilac dužnosti također odlukom Nadzornog odbora broj 01-03/22-861 od 17.02.2022. godine, te da je na osnovu Odluke o imenovanju od 17.02.2022. godine sa tuženom zaključila ugovor o ovlaštenjima, odgovornostima, pravima i obavezama izvršnog direktora za pravne poslove broj 03/022 od 17.02.2022. godine i to za mandatni period od 17.02.2022. do 17.02.2026. godine.

Također slijedi da među parničnim strankama nije sporno ni da se dana 04.07.2022. godine tadašnji direktor tužene J.I. obratio Nadzornom odboru i podnio neopozivu ostavku na poziciju direktora tuženog Nadzornom odboru iz razloga što je isti smatrao da nakon posljednjih dešavanja uprava Društva u tom sazivu ne može funkcionisati kao tim i u skladu sa potrebama Društva, te je u svojoj ostavci naveo da je ranije ukazivao na problem u pojedinim sektorima, ali da nije došlo do unapređenja, pa da je podnio neopozivu ostavku na poziciju direktora tuženog Nadzornom odboru kako bi isti mogao preduzeti odgovarajuće radnje neophodne za rješavanje probleme a u cilju zaštite interesa; da se Nadzorni odbor dana 04.07.2022. godine obratio Ministarstvu privrede TK od kojeg je tražio mišljenje vezano za proceduru razrješenja uprave i imenovanja vršilaca dužnosti uprave tužene, a povodom kojeg obraćanja je navedeno Ministarstvo dostavilo mišljenje broj 03/1-30-16037/22 od 05.07.2022. godine u kojem mišljenju se poziva na odredbe člana 137. stav 1. Statuta tuženog od 29.08.2016. godine sa dopunama izmjenama od 18.02.2020. godine navodeći da, kako je direktor Društva podnio neopozivu ostavku, shodno zahtjevu Nadzornog odbora, dostavlja pozitivno mišljenje za provođenje postupka razrješenja Uprave društva, te imenovanja vršilaca dužnosti uprave tuženog; da je nakon navedenog mišljenja Nadzorni odbor dana 07.07.2022. godine donio odluku broj 01-03/22-3357 kojom se predlaže razrješenje članova uprave Rudnika soli i to u sastavu J.I. kao direktor, K.J. kao izvršni direktor za tehničke poslove, A.P. kao izvršni direktor za ekonomsko finansijske i komercijalne poslove, I.O. kao izvršni direktor za pravne poslove i A.Š. kao izvršni direktor za razvoj i istraživanja; da je dana 19.07.2022. godine Vlada TK donijela odluku broj 02/01-04-

16870/22 kojom je dala prethodnu saglasnost Nadzornom odboru tužene za razrješenje članova uprave privrednog društva, a shodno pomenutoj odluci Nadzornog odbora broj 01-03/22-3357 od 07.07.2022. godine navodeći da je Nadzorni odbor dužan donijeti odluku o razrješenju članova uprave najkasnije u roku od 15 dana; da je dana 29.07.2022. godine Nadzorni odbor tužene donio odluku broj 01-03/22-3666 kojom odlukom je razrješio dužnosti članove uprave Rudnika soli u sastavu J.I. kao direktor, K.J. kao izvršni direktor za tehničke poslove, A.P. kao izvršni direktor za ekonomsko finansijske i komercijalne poslove, I.O. kao izvršni direktor za pravne poslove i A.Š. kao izvršni direktor za razvoj i istraživanja navodeći da se isti razrješavaju zbog podnošenja pisane i neopozive ostavke direktora Rudnika soli broj 3261 od 04.07.2022. godine kao i razloga gubitka povjerenja svih članova uprave od strane većinskog vlasnika kapitala shodno članu 265. stav 2. a u vezi sa članom 247. stav 5. Zakona o privrednim društvima, te da sva zakonska ovlaštenja za dalje postupanje članova uprave prestaju i okončavaju se zaključno sa 29.07.2022. godine.

Prvostepeni sud je na temelju provedenih dokaza utvrdio da odluka tužene o razrješenju tužiteljice kao člana uprave broj 01-03/22-3666 od 29.07.2022. godine nije zasnovana na zakonu niti Statutu tužene, cijeneći da razlog koji se navodi u odluci o prestanku mandata da ostavka direktora sama po sebi povlači i razrješenje cjelokupne uprave, a samim tim i tužiteljice kao člana uprave se ne zasniva na pravilnoj primjeni odredaba Statuta, a da u pogledu drugog razloga na koji se poziva tužena i to razloga gubitka povjerenja svih članova uprave od strane većinskog vlasnika kapitala shodno članu 265. stav 2. a u vezi sa članom 247. stav 5. Zakona o privrednim društvima, se mora jasno navesti razlog u odnosu na kojeg člana je izgubljeno povjerenje, a ukoliko su u odnosu na sve članove izgubili povjerenje, onda jasne razloge u odnosu na svakog člana uprave i njegova zaduženja i zbog čega je isti izgubio povjerenje, a što tužena nije učinila već je generalno navodila navodne razloge za gubitak povjerenja.

Prvostepeni sud je cijenio osnovanim i tužbeni zahtjev tužiteljice koji se odnosi na isplatu neisplaćenih plaća za utuženi period kao i zahtjev za uplatu doprinosa za penzijsko-invalidsko osiguranje pozivajući se na odredbu člana 112. i 113. Zakona o radu kojim je propisano da se o pravima radnika iz ugovora o radu odlučuje u skladu sa zakonom, kolektivnim ugovorom i drugim propisima, a da je odredbom člana 113. Pravilnika o radu tuženog (dostupan na internet stranici tuženog sa svim izmjenama i dopunama) propisano da radnik može tražiti vraćanje na poslove na kojima je radio u slučaju nezakonitog otkaza, ovdje razrješenja, te tražiti da mu isplati tražiti naknadu plaće u visini plaće koju bi ostvario da je radio u slučaju da se utvrdi da je otkaz nezakonit.

Neosnovan je prigovor tužene u pogledu označenja vrijednosti spora. Naime, odredbom člana 316. ZPP propisano je da je tužitelj u tužbi dužan označiti vrijednost predmeta spora, te da se kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva. Budući da je tužiteljica kao vrijednost spora označila 10.001,00 KM, koji iznos je i potraživala tužbom, te kako tuženi i nije prigovarao ovakvom označenju vrijednosti spora, to je

pravilno prvostepeni sud, kao vrijednost spora naveo iznos od 10.001,00 KM, a okolnost što je tužiteljica u konačnici, nakon vještačenja po vještaku ekonomske struke, opredijelila svoje potraživanje na veći iznos od onog potraživanog u tužbi, shodno navedenoj odredbi člana 316. ZPP koja propisuje da se vrijednost spora označava u tužbi, ne može dovesti do osnovanosti prigovora da je vrijednost spora označena u nižem iznosu od potraživanog iznosa.

Prigovori tužene da se u ožalbenoj presudi na strani 5. ne navodi da se punomoćnik tuženog protivio provođenju dokaza vještačenja o vještaku ekonomske struke, ne može predstavljati povredu odredaba parničnog postupka, budući da sud u obrazloženju odluke između ostalog izlaže zahtjeve stranaka, činjenice koje su stranke iznijele i dokaze koje su izveli (član 191. stav 4. ZPP), pa prvostepeni sud nije ni obavezan da u obrazloženju presude navodi da se tuženi protivio provođenju dokaza vještačenja, a posebno kada ni tuženi u svojoj žalbi ne ističe zbog čega bi ova eventualna povreda postupka imala uticaja na pravilnost i zakonitost prvostepene presude (član 209. stav 1. ZPP). Ni prigovori da prvostepeni sud u svojoj odluci nije navodio u potpunosti sve navode iz iskaza kako tužiteljice tako i zakonskog zastupnika tužene su neosnovani, budući da sud i nije obavezan da u obrazloženju navodi sve navode kako stranaka tako i svjedoka, a niti ovdje tuženi ne ukazuje zbog čega se ova eventualno povreda može smatrati povredom koja ima za posljedicu nezakonitost i nepravilnost odluke.

Također, ni isticani prigovori da strana 6. presude nije identična sa zapisnikom od 25.04.2023.godine u dijelu koji se odnosi na zakonski osnov tužiteljice-nedostaje odredba člana 247. stav 5. tačka a. i b. Zakona o privrednim društvima, da je u dijelu gdje prvostepeni sud nabraja koji dokazi su provedeni tokom postupka i to na strani 6. obrazloženja izostavljen dokaz pod rednim brojem 10. iz Zapisnika sa ročišta od 06.07.2023.godine, te na strani 7. obrazloženja nedostaje dokaz tuženog sa ročišta od 06.07.2023.godine pod rednim brojem 8. i 12., ne predstavljaju povredu odredba koja bi bila od uticaja na donošenje zakonite i pravilne odluke (član 209. stav 1. ZPP), jer se isto može smatrati samo kao pogreška u kucanju, koja se može ispraviti u svakom trenutku, a pored toga iz obrazloženja prvostepene presude slijedi da činjenice koje proizilaze iz ovih dokaza i nisu bile sporne među parničnim strankama. Navodi da prvostepeni sud u obrazloženju presude nije naveo dokaz tuženog pod rednim brojem 13. iz zapisnika od 06.07.2023.godine i to Ugovor o ovlaštenjima, odgovornostima, pravima i obavezama izvršnog direktora za pravne poslove broj 03/22 od 17.02.2022. godine nije osnovan budući da je isti naveden u u dijelu gdje prvostepeni sud nabraja koji dokazi su provedeni tokom postupka i to na strani 6. obrazloženja.

Suprotno žalbenom rezonovanju tužene, prvostepeni sud je pravilnom primjenom odredbe člana 8. ZPP, dao pravilnu ocjenu izvedenih dokaza, te kroz razloge svoje odluke savjesno i brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, pa je na osnovu slobodne ocjene dokaza odlučio koje će činjenice uzeti kao dokazane, a koje su relevantne za odlučivanje u ovoj

pravnoj stvari. Uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, prvostepeni sud je opravdao pravilnim razlozima koje prihvata i ovaj sud, s obzirom da dati razlozi nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima koji se nalaze u spisu predmeta, tako da prilikom donošenja pobijane presude nije počinjena povreda odredbi člana 191. stav 4. a u vezi sa odredbama člana 7., 8. i 123. ZPP, na čemu tužena neosnovano istrajava u žalbi. Dosljedno tome, pravilno je prvostepeni sud cijenio sadržinu svih izvedenih dokaza na koje se tužena poziva u žalbi, a koji su izvedeni kao dokazi u ovom postupku. To što tužena nije zadovoljna sa ocjenom izvedenih dokaza od strane prvostepenog suda, samo po sebi ne može predstavljati povrede postupka koje bi bile od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude, u smislu odredbe člana 209. stav 1. ZPP, jer tužena ne može sa uspjehom suprostaviti svoju ocjenu izvedenih dokaza na način kako to njoj odgovara, ocjeni izvedenih dokaza od strane prvostepenog suda, a na čemu tužena neosnovano istrajavaju u žalbi.

Istrajavanje u žalbi na navodima da se prvostepeni sud ne osvrće na dokaze u pogledu propusta u predmetu Maning&Driling i propuste vezane za nabavku fluid izolantata je neosnovano. Prvostepeni sud je povodom tih isticanih navoda pravilno cijenio da se u samoj odluci o razrješenju ne navode propusti vezano za tužbu Maning&Driling, kao ni navodi u pogledu nabavke fluid izolantata, te da isti propusti i nisu naznačeni kao razlozi zbog kojih je došlo do razrješenja cjelokupne Uprave, a time i tužiteljice, pa se po ocjeni i ovog suda ne mogu po prvi puta iznositi u toku sudskog postupka, te, suprotno žalbenim navodima, nije ni bilo potrebe da prvostepeni sud u pogledu istih daje svoje obrazloženje i ocjenjuje provedene dokaze.

Suprotno žalbenim navodima pravilno je prvostepeni sud cijenio da je tužena pogrešno tumačila odredbe Statuta kada je kao razlog za razrješenje cjelokupne uprave navela ostavku direktora, budući da i po ocjeni ovog suda pravilnim tumačenjem odredbe člana 137. Statuta na koji se tužena poziva u pobijanoj odluci mandat direktora i izvršnog direktora se poistovjećuju samo u pogledu njihovog trajanja i to isključivo za slučaj da mandat prestaje istekom perioda imenovanja, pa je pogrešno tužena cijnila da se mandat izvršnog direktora veže za prestanak mandata direktora zbog ostavke. Članom 138. Statuta, odnosno 7. Izmjena i dopuna regulisano je razrješenje, te su taksativno nabrojani razlozi za prestanak mandata izvršnog direktora, a među kojima nije ostavka direktora, koja bi povlačila i razrješenje izvršnih direktora, pa su neosnovani prigovori tuženog da je prvostepeni sud pogrešno tumačio odredbe članova 137. i 138. Statuta i da je tuženi jedini ovlašten za pravilno tumačenje navedenih odredaba.

Stoga, bez uticaja su i žalbeni prigovori da je kod tužene praksa da ostavka direktora ima posljedicu razrješenje cijele uprave, jer okolnost da navedeno postupanje predstavlja praksu tužene ne znači i da je zbog toga takvo postupanje i zakonito.

Također, suprotno žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud cijenio i da nije zakonita odluka o razrješenju u odnosu na tužiteljicu pozivanjem na gubitak povjerenja svih članova uprave od strane većinskog

vlasnika kapitala shodno članu 265. stav 2. a u vezi sa članom 247 stav 5. Zakona o privrednim društvima.

Naime, odredbom člana 265. stav 2. Zakona o privrednim društvima propisano je da se u slučaju razrješenja članova uprave dioničkog društva prije isteka mandata, shodno primjenjuju odredbe člana 247. stav 5. ovog Zakona, a koji se odnosi na razrješenje članova NO. Članom 247. stav 5. navedenog Zakona taksativno su propisani razlozi za razrješenje predsjednika i članova nadzornog odbora (ovdje uprave) i prije isteka perioda na koji su imenovani a to je kad: a) nadzorni odbor ili pojedini njegov član izgubi povjerenje dioničara; b) skupština odbije usvojiti godišnji izvještaj društva koji uključuje finansijski izvještaj i izvještaje revizora, nadzornog odbora i odbora za reviziju; c) skupština utvrdi odgovornost predsjednika i članova nadzornog odbora za štetu koju je pretrpilo dioničko društvo zbog razloga iz čl. 258. i 261. ovog zakona; d) i u drugim slučajevima utvrđenim statutom dioničkog društva. Navedeni član predviđa da i čitava uprava i pojedini članovi mogu izgubiti povjerenje dioničara.

Kako tužena kao razlog razrješenja uprave, a time i tužiteljice, navodi gubitak povjerenja svih članova uprave od strane većinskog vlasnika kapitala, to je u ovom postupku, a suprotno žalbenim navodima, na tuženoj je bio teret dokazivanja činjenica o gubitku povjerenja uprave, a samim time i tužiteljice kao člana uprave, od strane većinskog vlasnika kapitala.

Po ocjeni i ovog suda, tužena tokom postupka nije dokazala postojanje navedenih razloga za razrješenje tužiteljice sa mjesta Izvršnog direktora za pravne poslove, a o čemu je prvostepeni sud dao jasne i pravilne razloge koje prihvata i ovaj sud, bez potrebe za ponavljanje istih.

Naime, i po ovom sudu izneseni navodi u pobijanoj odluci tužene o narušenim međuljudskim odnosima između članova Uprave, koje je u konačnici dovelo do nemogućnosti funkcionisanja Uprave sa aspekta pravovremenih donošenja odluka strateškog karaktera, i to da je uprava tek u aprilu 2022.godine donijela godišnji plan radova i Plan poslovanja za 2022.godine, iako je isti trebala donijeti prošle godine, da još uvijek nisu bili zaključeni ugovori o isporuci slane vode sa kupcima, iako je polovina poslovne godine već protekla, te da je uprava tek 05.07.2022.godine utvrdila prijedlog Odluke o cijeni slane vode za 2022.godine, što je trebalo da bude okonačno na početku tekuće godine, nisu sami po sebi mogli davati osnova za zaključak o postojanju doprinosa tužiteljice u nastanku tih okolnosti, pa time i zaključak o postojanju objektivnih okolnosti za gubitak povjerenja u rad tužiteljice, a niti se navedeno nepovjerenje moglo opravdati neusklađivanjem svih općih akata sa zakonskim i podzakonskim propisima i pored ostavljenih rokova u prethodnom periodu. Ovo tim prije ako se ima u vidu da je tužiteljica od 2020.godine obavljala dužnost v.d. Izvršnog direktora za pravne poslove po odluci Nadzornog odbora tužene i to u neprekidnom trajanju sve do njenog konačnog izbora za Izvršnog direktora tužene, pri čemu tužena ničim nije dokazala da je nakon izbora tužiteljice za Izvršnog direktora tuželjici bili određeni rokovi do kojih treba izvršiti usklađivanje akata društva sa zakonskim i podzakonskim propisima.

Zbog navedenog su neosnovani svi prigovori tužene koji idu za tim da je tužena dokazala da je do gubitka povjerenja prema Upravi kao cijelini, pa tako i tužiteljici, došlo zbog neusklađivanja akata društva sa zakonskim i podzakonskim propisima, kašnjenje sa utvrđivanjem cijene slane vode, kašnjenje sa usvajanjem godišnjeg plana, te neusvajanje izveštaja o poslovanju iz 2021.godine.

Neosnovani su žalbeni prigovori da se u konkretnom slučaju ne radi o sporu pune jurisdikcije, te da bi usvajanje tužbenog zahtjeva od strane suda predstavljalo miješanje suda, kako u poslovnu politiku tuženog, tako i u zadiranje sudske u izvršnu vlast. Naime, bez mogućnosti preispitivanja odluke u konkretnom predmetu ni tužiteljica ne bi mogla ostvariti pravo na efikasnu sudsku zaštitu, čime bi došlo do povrede člana 6 Evropske konvencije koja garanituje pravo na pristup sudu, a o čemu je i Vrhovni sud zauzeo pravni stav (Odluka Vrhovnog suda broj: 32 0 Rs 375993 23 Rev). Stoga, ni isticani navodi da se prvostepeni sud nije trebao upuštati u analizu razloga neusvajanja izvještaja nezavisnog revizora, te da je prvostepeni sud trebao kao nespornu činjenicu prihvatiti volju većinskog vlasnika kapitala kod tuženog da se razrješi Uprava u čijem sastavu tužiteljica, su neosnovani.

Neosnovani su i žalbeni navodi da se prvostepeni sud nije osvrnuo na prigovor tužene istican u toku postupka da u konkretnom slučaju nije zadovoljen princip dvostepenosti u postupku, te da je tužiteljica propustila, a imala je obavezu, da uloži Vladi TK prigovor u skladu sa članom 13. i 16. Zakona o ministarskim, vladinim i drugim imenovanjima. U pogledu ovog prigovora prvostepeni sud je u svojoj odluci na strani 8. obrazloženja dao jasne i pravilne razloge zbog čega ovaj prigovor smatra neosnovanim. A pored toga, ovaj sud ističe i da se navedenim članom 16. pomenutog zakona propisuje mogućnost ulaganja prigovora na imenovanja koja su izvršena po principima utvrđenim članom 3. pomenutnog zakona, te ni u kojem slučaju ne podrazumjevaju obavezu tužiteljice da prije obraćanja sudu podnosi prigovor Vladi TK. Ovo posebno iz razloga što u pobijanoj odluci nije ni navedena mogućnost podnošenje prigovora Vladi TK. Zbog navedenog su neosnovani prigovori tužene da je tužbu trebalo odbaciti.

U situaciji kada tužena ne spori da su odredbom člana 113. Pravilnika o radu tuženog propisana prava radnika u slučaju nezakonitog otkaza, u ovom slučaju razrješenja, (pravo da se isti vrati na rad, te pravo na naknadu plaće u visini plaće koju bi ostvario da je radio), to se ne može smatrati da se prvostepeni sud prilikom donošenja odluke da se tužiteljici uspostavi status Izvršnog direktora za pravne poslove, te isplate neisplaćene plaće, pogrešno pozvao na navedenu odredbu Pravilnika o radu samo iz razloga što isti nije proveden kao dokaz. Također, imajući u vidu da se Pravilnikom o radu radniku mogu dati i povoljnija prava od prava utvrđenih Zakonom o radu (član 19. Zakona o radu), to su neosnovani i prigovori tužene da je primjena navedene odredbe isključena u odnosu na direktore, jer da je ista prepisana odredba člana 106. Zakona o radu, a koja odredba se ne primjenjuje na direktore, odnosno u ovom slučaju na tužiteljicu.

Žalbom tužene se pobija odluka o troškovima postupka, ali samo u vezi sa posljedicama nepravilne odluke o glavnoj stvari, tako da se troškovi ne osporavaju po vrsti i visini, a koja odluka o troškovima je po ocjeni ovog suda zasnovana na pravilnoj primjeni odredaba člana 386. stav 3. i 396. ZPP, kao i odredaba člana 12., 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“, broj 22/04 i 24/04) i člana 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o advokaturi („Službene novine Federacije BiH“, broj 18/05).

Radi izloženog valjalo je žalbu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi, primjenom odredbe člana 226. ZPP, kako je to odlučeno u stavu prvom izreke ove presude.

Odluka o troškovima žalbenog postupka donesena je na osnovu člana 397. u vezi sa članom 387. ZPP. Kako tužena nije uspjela u žalbenom postupku, to joj ni ne pripadaju traženi troškovi žalbenog postupka, a kako odgovor na žalbu nije bio potreban za činjenično razrješenje ove pravne stvari, to se ni ovi troškovi ne mogu smatrati nužnim troškovima u smislu odredbe člana 387. ZPP, pa je ovaj sud donio odluku kao u stavu drugom izreke ove presude, koja u ovom dijelu ima karakter rješenja.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Asja Razić s.r.